

3^η ΚΕΝΙΑ

ΕΜΜΗΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

200 δραχ

vo 20

ΙΟΥΝΗΣ '99

ΟΤΑΝ

αυτοί οι

διαδηλωτές

Να είναι άραγε σύμπτωση; Μετά τα άγρια "μαθητικά" του '91, και στη μέση μιας γενικότερης κοινωνικής αναταραχής ήρθε η "μακεδονική" εθνική ενότητα. Τώρα πάλι, ύστερα από την (σαφώς περισσότερη ελεγχόμενη) μαθητική αναταραχή, νάτην την "αντινατοϊκή" εθνική ενότητα. Πάλι. Και σύμπτωση να είναι παραείναι βολική για να μην έχει υποπέσει στους συνευρισμούς των χειραγωγών.

Η παλιά και η νέα άκρα δεξιά έχει βρει αυτή τη δεκαετία σταθερούς δεσμούς συνεργασίας και επικοινωνίας με τους σταλινικούς κάθε είδους. Αποδεικνύοντας πως όχι μόνο στην διακίνηση εμπορευμάτων ή μετοχών αλλά και στην διακίνηση "ιδεών" η Ελλάδα είναι μια αναπτυγμένη χώρα. Η Κνε θα πρέπει να έχει μετονομαστεί ήδη σε Κνέμεως εξηγώντας έτσι σε κάθε κακόπιστο γιατί, όταν της δοθεί ευκαιρία, δίνει στους μπάτσους τους "προβοκάτορες" μπορεί: είναι ζήτημα θεϊκής τιμωρίας.

Από την άλλη πλευρά είναι το ίδιο απόδειξη "ανάπτυξης" οι νεοφιλελεύθεροι πιουτέτες, στο πλάι του εκσυγχρονισμένου και ρεαλιστικού πατριωτισμού. Οι ιερείς και οι οπαδοί των "νόμων της αγοράς", οι προβουτέτες του "το μεγάλο φάρι να τρώει το μικρό" αγανακτούν με την άδικη τύχη των "αδύνατων" της βαλκανικής, φρίττουν με τον εθνικιστικό κανιβαλισμό, με το ντοπάρισμα των ελληνικών μμε, και χειροκροτούν ανθρωπιστικά την πλανητομαπασαρία. Γιατί άραγε να μην ισχύει και στην περίπτωση των "εθνικών δικαίων" ο κανόνας της αγοράς; Προφανώς επειδή είναι προτιμότερο οι βαλκάνιοι προλετάριοι να εξοντώνονται παραγωγικά. Στα κάτεργα των ελληνικών επενδύσεων.

Όπως και στη λίγο προηγούμενη "υπόθεση Οτσαλάν", όπως σε όλα τα "κεντρικά πολιτικο-ιδεολογικά ζητήματα" αυτής της δεκαετίας έτσι και τώρα το δίπολο εκσυγχρονισμού - πατριωτισμού προσπαθεί να συντρίψει κάθε δυνατότητα ταξικής συνειδητοποίησης. Αν οπουδήποτε αλλού "διαφωνούν" οι δύο πλευρές του νομισματος της κυριαρχίας έχουν σ' αυτό το αφετηριακό ζήτημα απλάτα κοινούς στόχους. Γιαυτό και καμιά τους δεν θέλει πραγματικά να στεναχωρήσει είτε τον καθαρήτρα Μιλόσεβιτς, είτε την δυτική στρατιωτική μηχανή. Η "ζύμωση" να προχωράει, αυτό είναι το θέμα.

Και η "ζύμωση" προχωράει, ή, τουλάχιστον, δεν συναντάει σοβαρά εμπόδια, επειδή κάθε φορά καταφέρνει και παίρνει πόντους, με αλληλέλληλους αιφνιδιασμούς. Με "αιφνιδιασμούς"; Όχι ακριβώς: με την εκμετάλλευση καλύτερα μιας πολιτικής καθυστέρησης τουλάχιστον δέκα χρόνων.

Όταν λέμε - και είμαστε από τους ελάχιστους, τους "περιθωριακούς" που λένε τέτοιες ιεροσυλίες - ότι η Ελλάδα είναι ένας επεκτατικός, ένας ιμπεριαλιστικός κοινωνικός σχηματισμός, με όλα τα δεδομένα και τις συμπεριφορές που χρειάζονται για να είναι τέτοιος, αυτό είναι μια κουβέντα. Την (αδριστη έστω) συνειδηση αυτής της πραγματικότητας δεν την έχει, μέχρι τώρα, κανένα "στράμα" των ελλήνων υπηκόων, γιατί όλοι επωφελούνται τόσο από την ελληνική κυριαρχία, όσο και από τις ιδεολογίες που τη νομιμοποιούν, είτε την πατριωτική είτε την εκσυγχρονιστική.

Την συνειδηση αυτή, ή σωστότερα την πραγματική εμπειρία της γενικευμένης ελληνικής αρπακτικότητας την έχουν συλλογικά οι αληθινοί "από κάτω": οι μετανάστες. Άσχετα αν η αντίρασή τους (πολιτική εν τέλει) εκφράζεται μέχρι τώρα είτε με την επιδίωξη κάποιων συμβιβασμών με το ελληνικό καθεστώς (τους νόμους, την κοινωνία) είτε με την ποινική παραβατικότητα, πέρα από το δεδομένο των προκαταβολών μικροαστισμού που διαθέτουν εκείνοι που ελπίζουν "να γυρίσουν στην πατρίδα" το πραγματικό κέντρο βάρους του προλεταριάτου βρίσκεται εδώ και χρόνια εκεί: κάτω από τα λεωμένα ρούχα των μεταναστών, κάτω από τα φτηνά στολίδια των μεταναστριών. Το ευχάριστο (για εμάς) είναι που αυτή η "άλλη εργατική τάξη" απουσιάζει υποδειγματικά από το κατάστρωμα των δημόσιων κρουαζιερών ανάμεσα στη σκόλα και τη χάρυβδη: είναι στα αμπάρια. Είναι οι μαύροι, είναι οι πουτάνες... ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΟΛΥΘΩΝΙΚΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ!

Μπορεί λοιπόν να είναι σύμπτωση η χρονική αλληλουχία ανάμεσα στις αναταραχές των λευκών και τις εθνικές ενότητές τους, δεν είναι όμως καθόλου συμπτωματικό κάτι άλλο: η έκρηξη του (αναπόφευκτα) "μερικού" των λευκών δεν είναι συγκυριακή έκφραση μιας βαθύτερης, πιεστικότερης εμπειρίας αντίθεσης, ούτε απέναντι στο κράτος ούτε απέναντι στα αφεντικά. Χωρίς ίχνος υποτίμησης αυτών των "μερικών" εκρήξεων, είναι απόδειξη πολιτικής καθυστέρησης το να μην καταλαβαίνουν μερικοί (αλλά τόσο πολύτιμοι!) σύντροφοι ότι αυτές οι όποιες εκρήξεις είναι "από θέση" (θέση κοινωνική) χειρίσιμες πολύ εύκολα από τους καθ' ύλην αρμόδιους, δηλαδή από το πολιτικό και ιδεολογικό προσωπικό της εθνικής συσσώρευσης. Και θα είναι πολύ εύκολα χειρίσιμες μέχρι να διαμορφωθεί η θεωρία και η πράξη, μέχρι να αναδειχθεί η ανταγωνιστική εμπειρία αυτής της "άλλης εργατικής τάξης".

Μέχρις ότου, για να το πούμε αλλιώς, αρχίσει να φέγγει ο ταξικός πολιτικός αστέρας, πάνω στις πραγματικές γραμμές των ρήξεων. Το να εργαστούμε και εμείς, θεωρητικά και πρακτικά γι αυτό, είναι το μόνο πέρασμα. Κάθε αποπροσανατολισμός, κάθε παρανόηση, κάθε καθυστέρηση, είναι μια χαμένη ευκαιρία. Πληρωμένη με αίμα.

κατέβηκαν στους δρόμους της Πρίστινα, του Πετς και άλλων πόλεων στο Κοσσυφοπέδιο ήταν 9 Μαρτίου του 1998. Ήταν λίγη κοιλάδα της Ντρένιτσα: 64 άνθρωποι δολοφονήθηκαν (και κάποιοι κήληκαν μαζί με τα σπίτια τους) από την σέρβικη αστυνομία

Π Ο Ι Ο Σ Σ Τ Ρ Α Β Ο Σ Δ Ε Θ Ε Λ Ε Ι Τ Ο Φ Ω Σ Τ Ο Υ ;

δουλειά;

Με σωστό φωτισμό, ακόμα και το πρσί της Δευτέρας φαίνεται καλύτερο.

Artemide
The human light.

και ποιός

Μια προσούρα ανάλυσης των πραγματικών και των φανταστικών πολέμων που βρίσκονται σε εξέλιξη στα Βαλκάνια (προς το παρόν στο Κόσοβο) την οποία ετοιμάζαμε για αυτό το φύλλο, δεν καταφέραμε τελικά να την τελειώσουμε έγκαιρα. Αναγκαστικά στο επόμενο.

λεφτά;

Σας βάζουμε στην ΟΝΕ
Τώρα με 1.600.000 δραχ.!

ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΕΙΣ ΕΥΡΩ "BARCLAYS EURO FUNDS"

Επιλογή από 4 εθνικότητες για ασφαλιστική συντήρηση των χρημάτων σας και την καλύτερη δυνατή διασφάλιση των περιουσιακών σας.

- Barclays Eurobond
- Barclays Eurobond
- Barclays Blue Chip
- Barclays Value Opportunities

Επικοινωνήστε μαζί μας Τώρα!

BARCLAYS
QUALITY BANKING

σινατά;

Τα τα δυσκοιλιότητα, Δυσκοιλιότητα μόνο με προγραμματισμένη δράση 6-8 ωρών.

Dulcolax

βλέπει με τόσες λάμψεις; αντιγραφή νο 1

ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΗΝΟΣΕΡΒΙΚΗ ΦΙΛΙΑ

"ΕΘΝΙΚΗ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ" ΚΑΤΙ ΜΟΥ ΘΥΜΙΖΕΙ ΑΥΤΟ...

ΝΑΙ ΡΕ ΣΥ! ΠΟΥ ΤΟ ΕΧΟΥΜΕ ΞΑΝΑ ΚΟΥΣΕΙ;

ΔΕ ΜΠΟΡΕ ΝΑ ΘΥΜΗΘΩ...

ΛΟΙΠΟΝ, ΑΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟ ΣΚΕΦΤΟΜΑΣΤΕ, ΘΑ ΘΥΜΗΘΟΥΜΕ

ΑΠΑΘΗ

Το τρέξιμο έχει μια πρωτόγονη καταγωγή: του να διαφύγει, ή να προλάβει κανείς έναν κίνδυνο. Η στάση του σώματος στο τρέξιμο είναι κατηγορηματική για τη σχέση του με την απειλή: τεταμένη χαλακρηστικά, το βλέμμα μόνο μπροστά (συνήθως μάλιστα τόσο μακριά εστιασμένο ώστε να είναι απάντες)... κανένα περιθώριο να κοιτάξει αυτός που τρέχει πίσω του: είναι χαμένος χρόνος.

Η αστική ζωή και οι κωδικές οδικές συμπεριφορές εγκαθιδρύθηκαν σε υποτιθέμενα ασφαλή περιβάλλοντα. Το ότι το τρέξιμο αυτονομήθηκε χάρη σ' αυτήν την ασφάλεια σαν αθλητισμός μπορεί να κριθεί μια ανομολόγητη παρορμηση, ένα καταγωνισμένο υπόλοιπο να νικήσει κανείς τον αόριστο άγριο καταδωχτή του, υπερθεματίζοντας σε ταχύτητα, με τη θέλησή του πια. Το ότι το τρέξιμο άρχισε να υποστηρίζεται και να ρυθμίζεται μηχανικά είναι μια πολύ πρόσφατη ιστορική εμπειρία, χρονικά ασήμαντη στην παγκόσμια ιστορία του. Ξέρουμε πως οφείλεται σε ένα καινούργιο κινήρητό, την καπιταλιστική εξοικονόμηση χρόνου. Αλλά όταν η βελόνα του κοντέ τερματίζει φτάνοντας τον οποιοδήποτε κινήρη στα όριά του, αυτό που θριαμβεύει μπορεί να είναι παμπάλαιο: η σιγουριά πως ο δικόμομος διέφυγε, μηχανοποιημένη μεν αλλά αρχαϊκά παθιασμένη.

Η απόδειξη είναι πως στον πολιτισμό της ταχύτητας και των φειχισμών της διαταγή "τρέξε" ακούγεται φοβερή. Είτε πρόκειται για το στρατιωτικό κινήρη είτε πρόκειται για τον κρατούμενο τον οποίο η ένοπλη συνοδεία παροτρύνει να δρατετεύσει ώστε να διασκέδασει δολοφονώντας τον, η βαθιά βία που επιταχύνει τα βήματα είναι παρούσα. Χωρίς στη συντριπτική πλειοψηφία των συνηθισμένων περιπτώσεων να ακούγεται. Το πολύ πολύ λέγεται εσωτερικευμένα: βιασινή.

ες μόνο μέρες μετά από μια (απόφα) ραζική δολοφονία στην α, κατόπιν "συγκρούσεων με τρομοκράτες" του UCK. Εκείνη

"Τίποτα δεν είναι πιο άσπιο πρι".

Δίλωση θύματος βιασμού.

Η απροκάλυπτη βία που ασκείται με το βιασμό, απειλεί σχεδόν ολόκληρη τη δομή μιας γυναίκας. Ο σεξουαλικός καταναγκασμός σημαίνει την ακύρωση μιας από τις πιο σημαντικές ανθρώπινες επιθυμίες, της ερωτικής, και πολλές φορές την ακύρωση της ίδιας της ζωής, αφού δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις βιασμένων γυναικών που οδηγήθηκαν στην τρέλα ή στην αυτοκτονία. Στην καλύτερη περίπτωση ο βιασμός αντιπροσωπεύει για τη γυναίκα μια ριζή με όλη της την προηγούμενη ζωή.

Αυτό όμως δε δείχνει να συγκινεί ιδιαίτερα καμιά ανδροκρατική κοινωνία. Ζούμε ακόμη στο μεσαίωνα. Κατά κάποιο τρόπο πιστεύουμε πως ναι. Αν και σήμερα ο βιασμός δε θεωρείται "έγκλημα κατά της ιδιοκτησίας", "κλοπή της σεξουαλικής ιδιοκτησίας του συζύγου - αφέντη", δεν έχουν αλλάξει και πολλά πράγματα. Ο μέσος βιαστής εξακολουθεί να βρίσκεται στο απυρόβλητο και αρκετές φορές έχουμε ό-χι μόνο αθώους δικαστές αλλά και προπομπείς. Αυτό δεν έχει να κάνει απλά και μόνο με το πόσο καθάρματα είναι οι δικαστές που δικάζουν υποθέσεις βιασμού. Μια τέτοια αντιμετώπιση του ζητήματος είναι από ελληνής έως στενοκέφαλη και μάλλον δεν αρκεί για να γκρεμίσει ένα ολόκληρο εργαστήριο θεωρίας και πρακτικής, οικοδόμημα που αναπαράγει τις πρακτικές του βιασμού.

Ο μέσος βιαστής παραμένει ατιμώρητος χάρη στο γεγονός ότι γύρω από το βιασμό έχει καλλιεργηθεί μια πλούσια μυθολογία που σκεπτίζεται άμεσα με έννοιες ιδεολογικά και συναισθηματικά φορτισμένες: σεξουαλικότητα, ανδρική και γυναικεία φύση, είναι κάποιες από τις πιο σημαντικές έννοιες που αποτελούν το πλέον πρόσφορο έδαφος για την ανάπτυξη μιας σειράς θεωριών, ανδρών κυρίως επιστημόνων, που κλιθήκαν να "ερευνηθούν" το φαινόμενο του βιασμού και καταφέρνουν, χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια είναι η αλήθεια, να βρουν χιλιάδες άλλοθι για μια από τις πιο ακραίες μορφές βίας της ανδροκρατικής κοινωνίας.

Πριν όμως μιλήσουμε για τη μυθολογία των "ερευνών της επιστήμης", αξίζει να κάνουμε μια παρένθεση και να λάβουμε υπόψη μας μερικά χρήσιμα δεδομένα που μάλλον θα κάνουν πολύ πιο σαφή όσα στη συνέχεια επιχειρήσουμε να εξηγήσουμε:

α. Ο φόβος του βιασμού, όπως προκύπτει από πολλές έρευνες, υπάρχει στις συλλογικές αναπαραστάσεις των περισσότερων γυναικών, δημιουργώντας έντονα αισθήματα ανασφάλειας και αβεβαιότητας. Νομιμοποιεί έτσι την ιδεολογία της γυναικείας αδυναμίας και την ανάγκη προστασίας στον άντρα προσάτι. Τα ΜΜΕ αναπαράγουν συστηματικά αυτό το φόβο, σπριζώντας μια ιδεολογία παθολογικότητας που συγκαλύπτει τις κοινωνικές διαστάσεις του προβλήματος.

β. Τα δεδομένα που χρησιμοποιούνται για τη μελέτη του βιασμού, είναι από ελάχιστα έως ανύπαρκα. Στους εκατό βιασμούς, οι δεκαπέντε με είκοσι καταγγέλλονται και ένα πολύ μικρό ποσοστό από αυτούς δικάζεται. Αυτό έχει να κάνει με το γεγονός ότι ο βιασμός είναι το μοναδικό αδίκημα όπου το θύμα στιγματίζεται περισσότερο από το θύτη. Η υπαρκτούσα κατάσταση λειτουργεί αποτρεπτικά όσον αφορά

την καταγγελία του βιασμού, αφού η γυναίκα βιάζεται για δεύτερη φορά από το δικαστήριο, μέσα από μια εξελελυτική διαδικασία, όπου υποβάλλεται σε μια σειρά προβλητικών ερωτήσεων σχετικά με την ιδιαιδική της ζωή.

Τα παραπάνω στοιχεία όμως δεν εμποδίζουν καθόλου τη συστηματική πλαστογράφηση της πραγματικότητας του βιασμού. Έτσι έχουν αναπτυχθεί μια σειρά από θεωρίες που κινούνται μεταξύ ρατσισμού και μεταφυσικής. Η θεωρία του υπο-πολιτισμού της βίας, με κύριο εκφραστή το Wolfgang, θεωρεί ότι ο βιασμός πηγάζει από έναν υπο-πολιτισμό, χαρακτηριστικό των εξηλασμένων οικονομικά και κοινωνικά τάξεων. Στόχος δεν είναι το σεξ αλλά η απόκτηση, μέσα από τη σεξουαλική επίθεση, του κύρους και του γοήτρου που λείπουν. Η ρατσιστική αυτή θεωρία μάλλον έχει απίχκηση στην επίσης ρατσιστική ελληνική κοινωνία, που βαφτίζει κάθε μετανάστη επιδοξο βιαστή παραβλέποντας κατά τύχη (!) το πλατιά διαδεδομένο φαινόμενο του σεξουαλικού καταναγκασμού από τον εργοδότη στα πλαίσια της γυναικείας απασχόλησης, σε ποσοστό που φτάνει μέχρι και 88%. Για τα ντόπια αφεντικά και τους υπηκόους τους, ο εύκολος στόχος (και για τους βιασμούς) είναι οι μετανάστες. Ακόμη όμως και τέτοιες απόψεις ισχύουν στο βαθμό που το θύμα "είναι πράγματι θύμα". Είναι δηλαδή παντρεμένο, έχει παιδιά και σε καμμία περίπτωση δεν έχει λόγους να προκαλέσει το βιασμό του.

Ποιός δικαστής, ποιός ευπολόγητος πολίτης θα μπορούσε να δεχθεί ότι μια πόρνη ασ πούμε, έπεσε θύμα βιασμού; Η κυρίαρχη ιδεολογία αναγνωρίζει σα θύματα μόνο όσες συμμορφώνονται με τα κυρίαρχα θηλυκά πρότυπα. Για μια γυναίκα, όσο πιο δυνατή είναι η εξάρτηση από τον αρσενικό ιδιοκτήτη, τόσο πιο πιθανό είναι να θεωρηθεί άξια να προστατευθεί από το νόμο. Η άποψη ότι υπάρχουν γυναίκες που "τα θέλουν", είναι μια κυρίαρχη ιδεολογία που έχει ριζές τόσο στα άρρωστα μυαλά των μικροαστών, όσο και στον "επισημολογικό λόγο για τη γυναικεία φύση και τις μαζο-στικτικές τάσεις της". Η θεωρία του Freud ασ πούμε ότι οι γυναίκες είναι από τη φύση τους μαζοχίστριες και αναζητούν την απόλυση του πόνου, ήταν αρκετή για να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι κάποιες γυναίκες μπορεί και να επιδιώκουν το βιασμό "σε συνδυασμό με τις διαπιστωμένες αυτοκαταστροφικές τους τάσεις". "Αντικειμενικά" η γυναικεία συμπεριφορά χαρακτηρίζεται από μια επιθυμία αυτοκαταστροφής και μια επιθετικότητα που εσωτερικεύεται και στρέφεται εναντίον της. Πόσο αντικειμενική μπορεί να είναι όμως μια τέτοια άποψη όταν συνειδητά αγνοεί το ότι η "μελέτη της γυναικείας φύσης" είναι συνηθισμένη με την ιστορία της ανδρικής κυριαρχίας. Πόσο κοντά στην πραγματικότητα βρίσκεται όταν παραβλέπει το ότι η γυναικεία φύση που ερευνά είναι πάντα ενταγμένη σε ένα κοινωνικό πλαίσιο που επηρεάζει και τον τρόπο που η γυναίκα συμπεριφέρεται και τον τρόπο που η κοινωνία αντιλαμβάνεται τη γυναίκα και τον τρόπο που η κοινωνία ανταποκρίνεται στην ανάγκη της.

Το να γίνεται αντιληπτή μια απειλή μεγάλης κλίμακας σαν καιρικό πρόβλημα, σαν τυχαίο γεγονός, είναι το ίδιο δεσμός πειθαρχίας, όσο η εμπέδωση ενός λεπτομερούς πρωτοκόλλου καθημερινών φοβιών, απειλών, τιμωριών....

Η "αντικειμενικότητα", η "ισότητα", η "αλήθεια" πράγματι υπάρχουν. Μόνο που ορίζονται από αυτούς που γράφουν την ιστορία: τους νικητές, για την ακρίβεια τους αρσενικούς νικητές. Που παράλληλα με τη μυθολογία της γυναικείας φύσης, κατασκεύαζαν το μύθο της "ασυγκράτητης υπερσεξουαλικής ανδρικής φύσης". Ο βιαστής παρουσιάζεται σαν το υπεραρσενικό που δεν μπορεί να δαμάσει τις ορμές του, μια εξήγησε ανεξέλεγκτη εκδοχή της κοινωνικά αποδεκτής μέσης βαρβαριότητας. Δυστυχώς όμως για τους αρσενικούς, αυτό το πρότυπο υπάρχει μόνο στις πορνοταινίες που τρέφουν τις άρρωστες φαντασιώσεις τους. Οι βιασμοί σε ποσοστό από 70-90%, είναι (σύμφωνα με έρευνες) επιμελώς προσκε-διασμένοι. Προφανώς σκετιζονται με μια διαδικασία πολύ πιο λογική από αυτή της βιολογικής παρόρμησης και ουδεμία σχέση έχουν με την σεξουαλική απόλυση. Στόχος του βιασμού είναι ο εξελελυτικός, η υποταγή και η ταπείνωση της γυναίκας. Η καταστροφή της γυναικείας είναι όρος ύπαρξης για το βιαστή, έτσι ώστε ο ίδιος να νιώσει ισχυρός και πλήρης σύμφωνα με τα κυρίαρχα πρότυπα. Είναι η συνθήκη που επιβεβαιώνει τον ανδρισμό, έναν ανδρισμό ικανό για μια "αυτόνομη αμείωτη καθαρή ερωτική επιθυμία", όπου η γυναίκα είναι ένα ανταλλάξιμο αντικείμενο. Είναι η "ανάγκη επιβίωσης" όχι μόνο του βιαστή αλλά κάθε αρσενικού που το να είναι "άντρας" σημαίνει να είναι αυτός, επιθετικό, χωρίς αδυναμίες, ακόμη και αν για να το πετύχει, χρειάζεται να περάσει πάνω από το πτώμα του "άλλου", διαφορετικού φύλου. Ο βιασμός είναι η πιο ωμή επικύρωση της αρσενικής βίας, που "τιμωρείται" μόνο και μόνο για να συγκυλίψει όλα εκείνα τα μικρά και μεγάλα εγκλήματα, (το κοινωνικό, οικονομικό, πολιτιστικό πλαίσιο), που τον γεννούν και τον αναπαράγουν.

Αυτό φυσικά δε σημαίνει πως ακόμη και αυτή η στοιχειώδης "προστασία" που παρέχει ο νόμος στις γυναίκες, είναι απλά μια παραχώρηση των αφεντικών. Είναι επίσης το θεσμικά επικυρωμένο αποτέλεσμα των καθημερινών αγώνων των γυναικών για τη χειραφέτησή τους. Στους αγώνες αυτούς πρέπει να εστιάσουμε την προσοχή μας και το λιγότερο που θα διαπιστώσουμε είναι (ειδικά όσον αφορά την καθημερινότητα) την απουσία μας.

Αυτή η διαπίστωση ίσως είναι μια καλή αρχή...

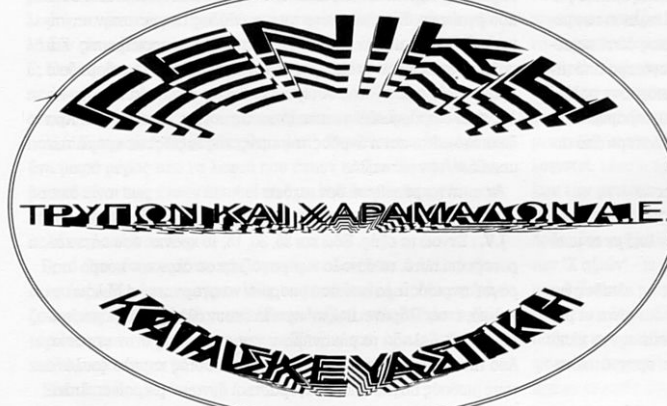
αντιγραφή νο 2

Όσοι βρέθηκαν απρόοπτα σε κίνδυνο θανάτου εξαιτίας μιας ξαφνικής απειλής λένε συχνά ότι ήταν σε απροσδόκητο βαθμό απαλλαγμένοι από φόβο. Ο γενικός τρόμος που μοιάζει να μην στρέφεται ειδικά, προσωπικά εναντίον τους αλλά να τους κτυπάει σαν μέρη ενός συνόλου ανοίγει μια πιθανότητα αλλόκοτης αδιαφορίας: σα να μην τους αφορά πραγματικά.

Αυτή δεν είναι η μοναδική αντίδραση. Μπορεί επίσης κάποιος να παραλύσει εντελώς, ή να συμπεριφέρεται σαν υπνωτισμένος.... Πάντως η απουσία φόβου εξηγείται ψυχολογικά με την απουσία φοβικής προδιάθεσης απέναντι σε ένα συντριπτικό πλήγμα. Αυτή η κατάσταση έχει κάτι το φθαμένο και το συγγενικό με την απάθεια. Ο ψυχικός οργανισμός φαίνεται ότι όπως και το σώμα είναι έτοιμος να δοκιμάσει βιώματα μιας έντασης ανταποκρινόμενης κάπως στα μέτρα του. Αν η απειλή ξεπερνά την αναλογία προς αυτήν την κοινωνική προετοιμασία τότε ο καθένας μπορεί να συμπεριφερθεί ενώπιόν της σα να μην την καταλαβαίνει. Αλλά σα να την σημειώνει αδιαμεσολάβητα, ακατανόητα, με έννοιες ανεποπτικές, σαν κάτι εντελώς εξω-τεχνικό, ασύμμετρο, προς το οποίο φέρεται τόσο ψυχρά όσο και η απειλή απέναντί του.

Η γνώση αυτής της συνθήκης έχει περιέλθει στους κυρίαρχους εδώ και πενήντα τουλάχιστον χρόνια με την έννοια πως ο προσδιορισμός ή η διαμόρφωση ενός συλλογικού κατοφύλου απάθειας είναι πάντα ενδιαφέρον ζήτημα για την ανθρωποδοίηση. Η εκπαίδευση πάνω στο φοβάσθαι, η δημιουργία φοβικών προδιαθέσεων και αποθεμάτων δεν είναι χρήσιμη μόνο για ό,τι περιλαμβάνει στο ρεπερτορίο της. Αλλά και για ό,τι αποκλείει.

Το να γίνεται αντιληπτή μια απειλή μεγάλης κλίμακας σαν καιρικό πρόβλημα, σαν τυχαίο γεγονός, είναι το ίδιο δεσμός πειθαρχίας, όσο η εμπέδωση ενός λεπτομερούς πρωτοκόλλου καθημερινών φοβιών, απειλών, τιμωριών....

Η Jill Vicious αρνήθηκε - ευγενικά - να φωτογραφηθεί κατά τη διάρκεια της συνέντευξης, γιατί: "... δεν είμαι καμιά ψωνάρα σαν εκείνους που βγάζουν τη μούρη τους σε διάφορες οικονομικές σελίδες, νομίζοντας πως όποιος έχει λεφτά δεν μπορεί παρά να είναι και κοίτης...". Μας έδωσε όμως μια παλιότερη φωτογραφία, από την ροκ περίοδο της ζωής της: πίσω της (δεν φαίνονται) δύο από τα μέλη της βραχόβιας μπάντας Nothing Less Than Everything.

την ημέρα εδώ μπορεί να έβρεξε ή να είχε ήλιο, να έπαιζε ο Ολυμπιακός με τον Παναθηναϊκό ή να είχε κάτι η τελεόραση, μπορεί να έπεφτε το χρηματιστήριο ή τα μαλλιά, εκείνη την ημέρα ήταν πάντως μεταμοντέρνα τα ήθη εδώ, κι έτσι κανείς δεν α

ΕΡ.: Jill θέλω να ξεκινήσω κάνοντας μια ερώτηση κλειδί: τι είναι η "μετοχή";

J.V.: Μια μετοχή δεν είναι τίποτα, οι πολλές κάτι λένε... λάθος κλειδί!! (γέλια). Λοιπόν να το πάρουμε με τη σειρά. Έχεις ασ πούμε μια επιχείρηση, ένα μαγαζί....

ΕΡ.: Ναι, ασ πάρουμε για παράδειγμα ένα μαγαλάκι.

J.V.: Δηλαδή αντί για συνέντευξη ποταμό θα σου δώσω συνέντευξη καλβά; (γέλια)

Εντάξει, ένα μακαλάκι. Αυτό το μαγαζί έχει κάποια "αξία" σε λεφτά.... Αν το πούλαγες ασ πούμε μαζί με τα ψυγεία, το εμπόρευμα, την πελατεία του, ότι είναι ένα μαγαζί τέλος πάντων, θα έπαιρνες κάποια Χ λεφτά. Να πούμε λοιπόν πως αυτές οι "Χ δραχμές" αναλογούν στην αξία του.

Αποφασίζεις τώρα πως θες κάποια χρήματα μετρητά είτε για να τα ανακαινίσεις, είτε για να τα μεγαλώσεις, είτε για να παντρέψεις τον μακαλόγατο σου... εντάξει; Χωρίζεις αυτήν την "Χ αξία" σε ίδια κομμάτια, σε μερίδια. Ας πούμε σε 1000 μερίδια. Το κάθε μερίδιο αντιστοιχεί στο 1/1000 της "Χ αξίας". Μπορείς τώρα να πουλήσεις μερικά τέτοια μερίδια σε άλλους, και να πάρεις τα λεφτά που αναλογούν στα μερίδια. Αυτοί πάλι αγοράζουν μερίδια του μακαλάκιου παίρνουν κάποια "χαρτιά" σαν απόδειξη, και γίνονται συντάξιμοι κατά κάποιον τρόπο στην επιχείρηση.

Αυτό είναι η μετοχή: ένα πολύ μικρό μερίδιο της "αξίας" κάποιου μαγαζιού, κάποιες επιχειρήσεις.

ΕΡ.: Αυτήν την "αξία" που λες ποιός την υπολογίζει; Η εφορία; Γιατί αν εγώ βγάλω το μακαλάκι στο σφυρί άλλος θα δίνει περισσότερα, άλλος λιγότερα.... Οπότε ποιός λέει η "αξία του μαγαζιού είναι τόσο"; Δεν είναι βασικό αυτό για να βγουν ύστερα τα μερίδια;

J.V.: Ναι. Οποιος καταλάβει αυτό το σημείο πάνει το νόημα: αυτή η "αξία" δεν μπορεί να οριστεί αντικειμενικά! Φυσικά μπορεί να έρθει κάποιος να αρχίσει τους λογαριασμούς. Πόσα τετραγωνικά είναι το μαγαζί; Τόσα.... Πόσο πάνοντα τα ψυγεία, τα ράφια, η ταμειακή μηχανή; Τόσα.... Πόσο πάνοντα τα εβαπορέ, οι καρτοπατώτες, τα σαλάμια; Τόσα.... Τα προσθέτουμε και βγάζουμε την αξία του μαγαζιού.... αλλά δεν πάει ακριβώς έτσι. Μάλλον δεν πάει καθόλου έτσι.

Γιατί όλα αυτά, το εμβαδόν, ο εξοπλισμός, τα εμπόρευμα, μπορεί να είναι στη θέση τους.... αλλά αν δύο τετράγωνα μο κάτω ανοίξει στο μέλλον (ή έχει ανοίξει κιόλας) ένα σουπερμάρκετ; Θα σου κόψει πελάτες, άρα θα σου κόψει και "αξία".

ΕΡ.: Είναι ο "αέρας" του μαγαζιού, που λένε.

J.V.: Ακριβώς. Μέσα στο λογαριασμό της "αξίας" υπάρχει πολύς αέρας, που είναι οι "προοπτικές" του καταστήματος. Οι οποίες ό-πως καταλαβαίνεις εξαρτώνται από πολλούς παράγοντες.

Αφού λοιπόν μέσα στην "αξία" υπάρχουν εκτιμήσεις, προβλέψεις, σχεδιασμοί, κλπ, δηλαδή πράγματα που δεν μπορούν να αποτιμηθούν ούτε να κοστολογηθούν ψυχρά, τελικά η "αξία" είναι

Έφτασε σχεδόν ν' αγοράσει τράπεζα στη δεκαετία του '80, μαζεύοντας φιλά από την τράκα που έκανε στην πλατεία. Έχασε την ευκαιρία επειδή - όπως όλοι μας - ήταν άνθρωπος της τελευταίας στιγμής: την ημέρα κατάθεσης των προσφορών αυτή κέρδισε μερικές ώρες επιπλέον ύπνου και ο Κωσκιωτάς την τράπεζα Κρήτης....

Ποιό διαβάσμα και στα ταξίδια, μ' αυτήν ακριβώς τη σειρά, ως τα μέσα της δεκαετίας του '90. Έμαθε να μην χάνει τα τραίνα και τα λεωφορεία, το διαβατήριό της, και μερικά μικρά αλλά χρήσιμα κέρδη από τις διαφορές των συναλλαγματικών ισοτιμιών...

Πέρασε ένα φεγγάρι σαν ειδική συνεργάτης / Ποικονομική αναλύτρια από τις σελίδες της 3ης γενιάς. Η εφημερίδα αποδείχτηκε μικρή για τους ορίζοντές της....

Τώρα η J. Vicious, πρώην πάνκισσα, πρώην καθηγήτρια του πεζοδρομίου, επιστρέφει. Σα διευθύνουσα σύμβουλος και κύρια μέτοχος της ΓΕ.ΚΑ.ΤΡΥ.Χ. ετοιμάζεται να αλώσει το χρηματιστήριο, έτσι όπως δεν το 'κανε κανείς μέχρι τώρα...

Σε μια σπάνια συνέντευξη της μας ξαναγεί στα Σμυστήρια των ναών του χρήματος, ρίχνει φως στα απόκρυφα σημεία τους, και προειδοποιεί: κλάνει καλά όποιος κλάνει πρώτος...

ένας λογαριασμός σαν τους μαγαδικούς αριθμούς που μαθαίναμε στο σχολείο: ένα μέρος "πραγματικό" και ένα "φανταστικό". Υποθετικό.

Και όπως στο σχολείο δεχόμαστε την "πραγματική" ύπαρξη φανταστικών αριθμών, επειδή το λέει μια αυθεντία που είναι ο καθηγητής, έτσι και εδώ υπάρχουν "αυθεντίες" που αποφασίζουν πως η υποθετική αξία μπορεί να είναι πραγματική. Είναι οι "ανάδοχοι της μετοχοποίησης", διάφορες τράπεζες, οργανισμοί κλπ.

ΕΡ.: Άρα μπορεί κάποιος να πάρει μερικά μερίδια, μερικές μετοχές που έχουν υπολογιστεί πάνω στη "Χ αξία" και ύστερα από λίγγο να αποδειχθεί πως το μαγαζί πάει για φούντο. Κι αυτός θα έχει πληρώσει κανονικότητα, αλλά τα μερίδια που θα έχει στα χέρια του θα αξίζουν πολύ λιγότερο απ' ό,τι πλήρωσε!

J.V.: Ναι. Όπως μπορεί να συμβεί και το ανάποδο. Δηλαδή κάτι να γίνει και η "Χ αξία" του μακαλάκιου να μεγαλώσει, οπότε τα μερίδια, οι μετοχές που έχει, σαν ποσοστό της καινούργιας αξίας θα αναλογούν σε περισσότερες δραχμές από όσες έδωσε για να αγοράσει.

ΕΡ.: Πώς μπορεί να γίνει αυτό;

J.V.: Την κακή εκδοχή την είπαμε. Η καλή, για παράδειγμα, είναι πως το εγκαταλεμένο οικοδομικό τετράγωνο στο οποίο θα μπορούσε να γίνει το σουπερμάρκετ καταλαμβάνεται από 150 οικογένειες μεταναστών, με την άνοχη του δήμου. Αμέσως αμέσως μεγαλώνει η πελατεία σου, άρα και η "αξία" του μαγαζιού.

Μπορεί οι πωλήσεις των εμπορευμάτων μιας επιχείρησης να πέφτουν κι αυτή να μεγαλώνει τα κέρδη της, και μάλιστα θεαματικά; Μην βιαστείτε να πείτε όχι... Μπορεί, και παραμπορεί!!

Διαλέξαμε σαν παράδειγμα την εταιρεία ΙΜΑΚΟ. Η εν λόγω ασχολείται με την παραγωγή και την διάθεση χάρτινων τσιγκων: περιοδικών life styling και συναφούς σκουπιδαριού.

Μπορεί αυτό να είναι σαπίζοκεφαλιά για τα φτωχά μας τα μυαλά, αλλά είναι αληθινό. Το πρώτο που μπορεί κανείς να αναφωνήσει παρακολουθώντας τα "νούμερα" να χορεύουν είναι

ΘΑΥΜΑ! ΘΑΥΜΑ! ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΕΙΣ

Πάλι βιαστήκατε. Στον θαυμαστό κόσμο μας τέτοια πράγματα έχουν τις πεζές εξηγήσεις τους....

Τίτλος	Μέση κυκλοφορία ανα τεύχος 1997	Μέση κυκλοφορία ανα τεύχος 1998	Διαφορά σε πωλήσεις	Διαφορά σαν ποσοστό
DOWN TOWN (εβδομαδιαίο)	29.284	28.424	-860	-2,93%
NITRO (μηνιαίο)	81.084	75.914	-5170	-6,37%
BIG (μηνιαίο)	24.500	22.874	-1626	-6,53%
ACTIVE (μηνιαίο)	Νούμερα δεν βρήκαμε, Ξέρουμε όμως ότι "μπταίνει μέσα"....			

Πάνω που θα έλεγε κανείς "ωραία, τραβάτε στο διάολο", έρχονται οι ισολογισμοί της εταιρείας για να κάνουν την έκπληξη:

	ισολογισμός 1997	ισολογισμός 1998	Διαφορά σε δραχμές	Διαφορά σαν ποσοστό
Έσοδα από πωλήσεις της εταιρείας	4.615.992.553	5.787.036.519	1.171.043.966	+ 25%
Έξοδα παραγωγής	3.432.281.366	3.714.050.775	281.769.409	+ 8%
Μικτά κέρδη εκμετάλλευσης	1.183.711.187	2.072.985.744	889.274.557	+75%
(μετά από διάφορες προσθαφαρρέσεις)				
Ολικά κέρδη εκμετάλλευσης	65.084.744	595.662.993	530.578.249	
(και τελικά)				
Καθαρά κέρδη προ φόρων	65.353.004	481.886.399	416.533.395	+ 637%

Πώς τα καταφέρνει αυτά τα μικρά η ΙΜΑΚΟ (όπως και κάθε εταιρεία, όσο και όπως μπορεί);

- Το ότι αυξάνει τα έσοδα της από τις πωλήσεις που πέφτουν οφείλεται αφενός στις αυξήσεις των τιμών, απ' ετέρο στην αύξηση των εσόδων από τις διαφημίσεις που κυβερνάνε τα περιοδικά (σημειώστε το αυτό).

- Ρίχνοντας την αναλογία εξόδων παραγωγής προς έσοδα από 74% το 1997 σε 64% το 1998 πετυχαίνει μια ποσοστιαία αύξηση των μικτών κερδών της 75%! Τι σημαίνει το ριζικό αυτής της αναλογίας; **Νέες σχέσεις εργασίας σημαίνει!!** Ελαστικότητα, υπεραπασχόληση, κλπ. (σημειώστε το κι αυτό).

- Τα καθαρά (προ φορολογίας) κέρδη, παρότι η εταιρεία είχε μια καλή ζημία με την αβλητική φυλλάδα που προσπάθησε να βγάλει (και φοιήταρε) κάνουν τον τελικό θρίαμβο. Σε ποσοστό ανόδου: +637%. Μιας που αυτά τα νούμεράκια τρέλαιναν τους "επενδυτές", έτσι και η ΙΜΑΚΟ έμπαινε στο χρηματιστήριο θα γινόταν blue chip αμέσως... Κι όμως: πούλησε λιγότερα χάρτινα σαπιά το 1998 απ' ότι το 1997. Δηλαδή κανονικά θα έλεγε κανείς πως πάει κατά διαόλου.

Το αστείο είναι πως όλα τα life style, ποικιλής ύλης, τηλεοπτικά κλπ. περιοδικά πέφτουν σε πωλήσεις, όπως και οι εφημερίδες! Μεταξύ 1997 και 1998 χάθηκαν κατά μέσο (μηνιαίο) όρο 122.274 αγοραστές για τα life style, και 85.057 για τα τηλεοπτικά. Χαρόμαστε - αλλά πως οι κωλοεταρτίες που τα βγάζουν αυξάνουν τα κέρδη τους;

Παρότι το μυαλό μας πηγαίνει και στο "πονηρό" (ξέπλυμα "μπαρού χρημάτων") μια εξήγηση υποχρεωτική είναι ο κίνδυνος της διαφήμισης.

Κανονικά, εφόσον οι πωλήσεις πέφτουν (και γενικά και ειδικά) θα έπρεπε να περιοριστούν και τα έσοδα από τις διαφημίσεις. Αλλά η αγορά των χάρτινων μηντια (των εντύπων, των εφημερίδων κλπ.) είναι η μόνη που μπορεί να μετρηθεί με ακρίβεια, σε σχέση με την αγορά των ηλεκτρονικών μηντια. Οι

δεν μπορείς να γίνεις θεός

αι ο χριστούλης!!!

αν δεν προηγηθούν προφήτες να σε αναγγείλουν....

Έτσι ακριβώς δεν μπορείς να ανεβαίνεις σε μετοχή και μέτοχος, αν δεν υπάρχουν σπρώχτες.

Ένα σημαντικό μέρος αυτής της δουλειάς έχουν αναλάβει - ποιοί άλλοι; - οι δημοσιογράφοι των οικονομικών σελίδων των εφημερίδων, των ειδικών οικονομικών εντύπων, κλπ. Κι όπως παντού όπου ασκείται αυτό το λειτουργήμα έτσι κι εδώ: με το αζημίωτο.

Το κόλπο είναι απλό, αλλά λειτουργικότατο. Θέλει μια εταιρεία να μπει στο χρηματιστήριο. Θα διαθέσει κάποιο αριθμό μετοχών εκεί... "Κλείνει" κάποια πακέτακια μετοχών, όχι από αυτά που θα πουληθούν κατ' ανάγκη, για λογαριασμό των επλεγμένων δημοσιογράφων. Αυτό γίνεται κρυφά....

Οι δημοσιογράφοι αναλαμβάνουν να προβάλουν την "υγεία" της εταιρείας, και της επένδυσης στις μετοχές της. Όσο πιο πολλοί ενδιαφερθούν, τόσο το καλύτερο. Αμέσως μετά την κατακρίωση των μετοχών στους νέους ιδιοκτήτες αρχίζει η διαπραγμάτευση στο χρηματιστήριο. Όσοι δεν έχουν προλάβει να αγοράσουν πέφτουν σε τις μύγες. Η τιμή της μετοχής αρχίζει να ανεβαίνει πάνω από την ονομαστική της αξία. Τότε οι δημοσιογράφοι, ή τα αφεντικά που τους "κράτησαν" το πακέτάκι, πουλάνε. Η διαφορά μεταξύ τιμής χρηματιστηρίου και ονομαστικής αξίας είναι το "δωράκι" για τη δουλειά. Όσο πιο καλό σπρώξιμο έχουν κάνει, τόσο μεγαλύτερο είναι το "δωράκι".

Έτσι λοιπόν όλες οι εταιρείες του ελληνικού χρηματιστηρίου είναι υγιέστατες. Μπορεί να εξηγηθεί επιπλέον η "άνθηση του οικονομικού τύπου" στην Ελλάδα. Δεν είναι πως υπάρχει ιδιαίτερη "ζήτηση" γενικά: ο "μέσος" επενδυτής βαριέται να διαβάζει κατεβανά, όσο για τους πονηρούς σιγά μην περιμένουν να μάθουν τα σπέσιαλ μυστικά του χρηματιστηρίου από τις εφημερίδες. Αυτό το είδος της δημοσιογραφίας λειτουργεί σαν διαφημιστικές καταχωρήσεις για τον λαό, χωρίς να φαίνεται. Έχει το αθώο ύφος των αναλύσεων, των ειδικών γνώσεων, κλπ. Αλλά κάπως πρέπει να στηθεί η βιτρίνα για αυτές τις εκδουλεύσεις. Είναι ίσως μια σωστή εφαρμογή της έννοιας της "διαφήμισης". Ως γνωστόν αυτή η λέξη έχει μέσα το "φήμη". Η σωστή "φήμη" θέλει την εγκυρότητα του "ειδικού".

Εκτός από αλήτες και ρουφιάνοι, εκτός από τσολιάδες και τσολιάδες, ένα νέο είδος δημοσιογράφων: επενδυτοκανάγιες!

Δεν είναι ενδιαφέρον αυτός ο κόσμος;

το κράτος, το κράνος, το κεφάλαιο και το κεφάλι μου

Δεν έχω να πω τίποτα καινούργιο. Αλλά μ' αυτά και μ' αυτά χτυπάνε τα μηνίγγια μου. Στο τέλος θαρχίσω τίποτα κουτουλίσια full face. Κι όποιον βρω μπροστά μου.

Πρώτα πρώτα το που, πως και γιατί θα φυλάμε το κεφάλι μας είναι δική μας δουλειά. Υποθέτουμε πως όποιος έχει δίπλωμα οδήγησης είναι ενήλικος, και κρίνεται ικανός να σκέφτεται για τα άγια της δημοκρατίας. Λοιπόν; Αυτό το κεφάλι, το κεφάλι μου, ανέθεσα σε κανέναν να μου το προσέχει; Από πότε γίνανε φύλακες άγγελου οι κρατικοί εισπράκτορες; Έχει μπει πολύς κόσμος στο λούκι πως αυτά είναι "για το καλό μας". Ακούω τον κάθε άσχετο από δίκυκλα να ρητορεύει με ύφος εκατό ορθοπεδικών και να κουνάει το δάκτυλο "ναι, το κράνος σώζει ζωές... ένας γνωστός μου που..." Ένας γνωστός του που... Ευχαριστώ για το δωρεάν σεμινάριο, αλλά το κεφάλι μου και το κορμί μου είναι δικιά μου υπόθεση!!

Πολυ κακός καθηγητής είναι αυτός που σπρώχνει το θέμα ενός χτυπήματος στο δρόμο στο ζήτημα του πόσο αστακός κυκλοφοράς. Όχι να προσέχουμε πως οδηγούμε, ας πούμε, αλλά να είμαστε τεθωρακισμένοι. Όχι να μην πέφτουμε, αλλά να πέφτουμε σαν ιππότες του μεσαίωνα. Αυτή η εξίσωση "ασφάλεια στην οδήγηση (στον θωράκιση)" είναι κακό τριπ. Ξιλίτερ. Κι αν πεις ότι αυτό δεν το γουστάρεις, σε περνάνε και για μαλάκα. Επειδή "ένας γνωστός μου που..."

Αυτό που ξέρω, και το έχω μάθει στο δρόμο, είναι πως όπου φταει το κεφάλι μας για ένα ατύχημα, δεν φταει επειδή ήταν έξω από τον κορβί, αλλά για τους υπόλοιπους λόγους του κόσμου. Επειδή κοιμόταν, επειδή χάρισε, επειδή ήταν κουρασμένο, θυμωμένο, επειδή στιγμήτα παρσούθησε σε απροσέβλα.

Ότε κουβέντα για τους γαμημένους τους δρόμους που είναι σαν τα μούτρα των εργολάβων και των πολιτικών. Ούτε κουβέντα πως όταν βρέχει γίνονται σαν τη γάτσα του πρωθυπουργού μετά το προσεκτικό φρεσκάρισμα, σκέτη φορμάκια δηλαδή. Να φοράμε κράνος, ε; Για να σπηνώνουμε χαριτωμένα στην άσφαλτο, στο μπροστινό φορτηγό, και να υπάρχει κάτι να μας αναγνωρίσουν στο νεκροτομείο;

Παρακάτω. Πάει σε δεύτερη μορφή ότι τα περισσότερα ατυχήματα με μηχανάκια είναι εγκλήματα για ταξιδιχάρων ή ταξιδιχάρων. Δεν είμαστε παναγίες στο δρόμο, αλλά κυκλοφοράνε όλο και περισσότεροι πορμόνιοι, άσχετοι, επιπόλαιοι τεθωρακισμένοι πάνω σε τέσσερις ρόδες, φοράνε - δε φοράνε τη ζώνη τους, και τις πόρτες τις ανοίγουν όπου νάναι, και τις επιτόπιες τις κάνουν όπου καβλώσουν, και... "Το

κράνος σώζει ζωές!". Αλυσίδες στα χέρια πρέπει να κρατάμε... Πάρτο κάτω το παμπρίζ!! Άλλο τώρα. Σε διάφορες συνθήκες το κράνος είναι επικίνδυνο! Δεν ακούς το ιοτέρ που πάνω του κάθεται, το ρημάδι όμως πολλές φορές προειδοποιεί. Δεν έχεις αίσθηση του περιβάλλοντος χώρου, αυτόν τον συνδυασμό ακούς - πλάγιας δράσης που για κλάσματα δευτερολέπτου σου λέει ότι κάτι κουνιέται ακριβώς πίσω/πλάι σου. Και το κυριότερο, σχετικά με την ταχύτητα: δεν έχεις την πρέση, την ενόχληση του αέρα που φτιάχνει ένα "φυσικό γράμμα" στην ταχύτητα σου, κουράζοντάς σε. Ξε ένα κεφάλι που είναι ξεκομμένο από το υπόλοιπο σώμα, ησασκιωμένο για να κοιτάς ίσα και μόνο ίσα, με περιορισμένα τα ερεθίσματα των αντανάκλαστικών σου, πας καλύτερα; Εγώ λέω: σε πολλές περιπτώσεις για στο διάολο. Και δεν ήθοναί ότι δεν τους ενδιαφέρει, τελικά, ακριβώς αυτό!!

Όλη αυτή η ιστορία με το κράνος έχει ξεκινήσει από τις ασφαλτιστικές εταιρείες. "Να φοράμε κράνος; Δεν σε πληρώνω". Άντε γαμηθείτε. Το πήραν μυρουδιά και τα υπουργεία εσόδων. Είναι γερή μάρκα αυτό. Πόσοι κληήνες τρώνε από την τύχη και την "προστασία" του κεφαλιού μου; Εκνευρίζομαι....

Δε γουστάρω επίσης που μπαίνουν στο ίδιο σακί όσοι δουλεύουμε με τα μηχανάκια με τα τσινάρια που έχουν ένα γκάζι για να κόβουν βόλτες στις καφετέριες, ή για να πουλάνε μούρη γενικά. Άμα κάνεις 70 ή 110 χιλιόμετρα τη μέρα πάνω σε δύο ρόδες ξέρεις καλά από τι κινδυνεύεις και πως να φυλάγεις: μια φορά είσαι στην τσίλια για τη μαλακία της δικής σου, και δέκα για τις μαλακίες των υπόλοιπων. Άμα τώρα οδηγείς γιατί είσαι ο μαντλάς, ε, φωνάζεις και ένα κράνος ασορτί, να φτιάχτει το νεκρό. Δεν τρέχει τίποτα. Αλλά από που ως που το κεφάλι μου είναι ίδιας μάρκας με το κεφάλι του κάθε γλάρου;

Δεν φάχνω για επιχειρήματα. Αυτοί που "νοιάζονται" για τα κρανία μας είναι γνωστό ότι θα τα άνοιγαν στη μέση με πρώτη ευκαιρία. Εν τω μεταξύ, μόλις τελειώσουν με το κράνος, θα βρούνε κάτι άλλο. Επιγονατίδες. Α! Οι επιγονατίδες σώζουν ζωές. Ένας γνωστός μου που....

Σιγά μη θέλουν το καλό μας. Τον κόλο μας θέλουν, αυτό είναι όλο. Δεν είναι καμιά ανταρσία υψηλού επιπέδου. Αλλά τα κράνη θα τα φοράμε όπου το κρίνουμε απαραίτητο, και όχι όπου έχει μπλόκο.

Στις διαδηλώσεις για παράδειγμα, καμιά φορά χρειάζονται.

σκολήθηκε ιδιαίτερα με αυτόν τον Serbian terror. Και ρεις ακόμα ποδάκαρ πει κιάλας πως μυρίζεις αίρα εκεί ποιών να συγκινήσουμε; Κανέναν. Τώρα λοιπόν αυτοί οι διαδηλωτές δεν θα ξανακατέβουν στους δρόμους της Πρίστινα, του Πετς, ή σπουδ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

R.V.
R.E.D. 2
από την carthago
μάης '99

ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ
αστικός τομέας δέλτα
τεύχος 6, μήας 1999
στις γειτονίες του Περιστερίου

NON SERVIAM - δεν σε υπηρωτώ
vo 1 - στους δρόμους του κέντρου

ΚΩΜΙΧΟΤΡΑΓΙΔΕΣ
τεύχος 3
μαίος - ιούλιος '99

MOV SERVIAM

αντιγραφή νο 3

Μια γενναία και ανυπόκριτη συμπεριφορά έχει γίνει επίσημο παραμύθι: η αλληλεγγύη, που είναι παντού και πουθενά. Από τους τίτλους επιδομάτων κρατικής ελεημοσύνης μέχρι τα λιποτάκτα λαρίτσια των νεοεθνικοφρόνων. Έρινε εύκολο να τιλοφορείται αλληλεγγύη η κοινωνική ρύθμιση της αδιαφορίας, εφ' όσον έχει εξασφαλιστεί κοινωνικά πως ο καθένας ξέρει καλά το δικό του συμφέρον το οποίο η ιδιοτέλεια των ιδιοκτητών οφείλει να προστατεύει. Αυτό δεν είναι αλληλεγγύη. Είναι συνεννοή.

Αλληλέγγυες ήταν (και κάποτε εξακολουθούν να είναι) ομάδες ανθρώπων που από κοινού έβηταν σε κίνδυνο τη ζωή τους, ζωή που ενώ ήταν κατά κάποιο τρόπο απτά δυνατή δεν τη θεωρούσαν το πιο σημαντικό. Οπότε, χωρίς να κατέγονται αφηρημένα από την ιδέα της αλληλεγγύης, αλλά και χωρίς ιδιαίτερη ελπίδα οφέλους, ήταν πρόθυμοι να θυσιαστούν ο ένας για τον άλλο.

Αυτός ο παραμερισμός της αυτοσυντήρησης είναι απόλυτα αντίθετος στα αναμικά συνθήματα περί "αλληλεγγύης των λαών" και τα λοιπά. Γιατί προϋποθέτει γνώση και ελεύθερη απόφαση. Άλλο αυτό και άλλο οι ενγές: το συμφέρον και οι υπολογισμοί του, οι ιδεολογικοί εκλεκτισμοί επίσης, μπορούν να ζητάνε την αλληλεγγύη, παίζοντας πανούργια με τις λέξεις. Φτάνουν μάλιστα στην αναίδεια να υποστηρίζουν πως εξαιτίας κάποιων θείας χάρις από την αλληλεγγύη ωφελούνται περισσότερο όσοι την δίνουν παρά όσοι την παίρνουν. Αυτό δεν είναι αλληλεγγύη. Είναι φιλανθρωπία χριστιανική.

Η αλληλεγγύη δεν ζητείται. Οι κολασμένοι του κόσμου το ξέρουν καλά.

Οι MC 5 σχηματίστηκαν στα 1965 στο Νητρόιτ και μαζί με τους New York Dolls θεωρούνται οι αυθεντικοί πρόδρομοι του punk τη δεκαετία του '60. Το κύριο χαρακτηριστικό τους όμως που μας επιτρέπει ν' ασχοληθούμε μαζί τους, είναι η έντονα πολιτικοποιημένη στάση που έλαβαν ως μέλη του γκρουπ συμμετείχαν ενεργά στις White Panther Party, μια πολιτική ομάδα που οργανώθηκε στα πρότυπα των Μαύρων Πανθήρων, προσπαθώντας να προωθήσει έναν ακτιβιστικό αντιρατσισμό και αντικοφορμισμό μέσα από τη δράση της. Είναι η εποχή που ανθίζει το αμερικανικό underground και οι MC 5 είναι από τους πρώτους εκφραστές αυτού του κινήματος. Μέσα από τα τραγούδια τους αλλά και την προσωπική τους στάση προπαγανδίζουν την κοινοβιακή ζωή και τον ελεύθερο έρωτα, τον αντιρατσισμό και τον αντιμilitarισμό "κηρύσσουν τον πόλεμο στην αμερικανική κοινωνία που έχει σαν υπέρτατη αξία το πράσινο χρώμα του δολαρίου". Στενά δεμένοι με τον Τζων Σινκλαρ, ιδρυτικό μέλος του White Panther Party και του κοινοβίου Τρά

Οι MC 5 σχηματίστηκαν στα 1965 στο Νητρόιτ και μαζί με τους New York Dolls θεωρούνται οι αυθεντικοί πρόδρομοι του punk τη δεκαετία του '60. Το κύριο χαρακτηριστικό τους όμως που μας επιτρέπει ν' ασχοληθούμε μαζί τους, είναι η έντονα πολιτικοποιημένη στάση τους. Όλα τα μέλη του γκρουπ συμμετείχαν ενεργά στις White Panther Party, μια πολιτική ομάδα που οργανώθηκε στα πρότυπα των Μαύρων Πανθήρων, προσπαθώντας να προωθήσει έναν ακτιβιστικό αντιρατσισμό και αντικοφορμισμό μέσα από τη δράση της. Είναι η εποχή που ανθίζει το αμερικανικό underground και οι MC 5 είναι από τους κύριους εκφραστές αυτού του κινήματος. Μέσα από τα τραγούδια τους αλλά και την προσωπική τους στάση προπαγανδίζουν την κοινοβιακή ζωή και τον ελεύθερο έρωτα, τον αντιρατσισμό και τον αντιμilitarισμό "κηρύσσουν τον πόλεμο στην αμερικανική κοινωνία που έχει σαν υπέρτατη αξία το πράσινο χρώμα του δολαρίου". Στενά δεμένοι με τον Τζων Σινκλαρ, ιδρυτικό μέλος του White Panther Party και του κοινοβίου Trans Love Energies στο Άνν Αρμπορ του Μίτσιγκαν, ανατρέπονται μέχρι τότε "απονοήτα" της αμερικανικής rock σκηνής. Στα 1968 δηλώνουν δημόσια "πως το rock πρέπει να παίζεται τσάμπα γιατί αποτελεί πολιτιστικό προϊόν του συλλογικού "φινετιζικού". Είναι η αιχμή της επίθεσης μας στο σύστημα. Είναι τόσο "μαχητικό" όσο και διασκεδαστικό. Έχουμε αναπτύξει "μάχμες" μουσικές μπάντες που σαμποτάρον την κυρίαρχη κουλτούρα και εκατομμύρια μανά που βρίσκονται σ' αυτή τη φάση. Με τη μουσική μας και τον κοινοβιακό τρόπο ζωής μας, θα ληλατήσουμε τον ανυποψίαστο κόσμο του χρήματος".

Οι συναυλίες τους στο Νητρόιτ, δεν είναι απλά μουσικά γεγονότα, καθώς δεν είναι λίγες οι φορές που εξελίσσονται σε διαδηλώσεις διαμαρτυρίας για τον πόλεμο στο Βιετνάμ, τις φυλετικές διακρίσεις και τη γενικευμένη κοινωνική

αδικία. Οι MC 5 δεν είναι απλά ένα πρόβλημα για την αμερικανική κοινωνία. Είναι το κακό παράδειγμα που καταφέρνει να πολλαπλασιάζεται μακριά από τους ίδιους, σε συναυλίες των Rolling Stones, των Doors, των Jefferson Airplane. Είναι πλέον σαφές ότι οι MC 5 δεν είναι μια μπάντα μουσικών που "κάνουν καλά τη δουλειά τους". Είναι φορείς και εκφραστές των ιδεών και των πρακτικών του αμερικανικού underground. Η σύγκρουση με το κατεστημένο είναι πλέον ζήτημα χρόνου.

Το 1969 η εταιρεία Electra (που ήδη έχει στο ενεργητικό της την κυκλοφορία των δίσκων των Doors) αρνείται, ενώ αρχικά είχε δεχτεί, να κυκλοφορήσει το πρώτο δίσκο των MC 5 αφού κανένα δισκοδίκιο στις ΗΠΑ δεν έπαιρνε την ευθύνη να τον βάλει στα ράφια του. Παρότι οι υπεύθυνοι πώλησεων της Electra θεωρούσαν κάτι παραπάνω από δεδομένη την επιτυχία του δίσκου και οι κύκλοι του "rock" μιλάνε για "μία από τις καλύτερες live ηχογραφήσεις" (Σικάγο 1968), ο δίσκος τελικά αποσύρεται και κυκλοφορεί αργότερα μέσα από "πειρακτικές" κόπιες. Επίσημη αιτία για την απόσυρση του είναι ο προκλητικός τίτλος του "kick out the jams motherfuckers" αλλά κάτι τέτοιο μόνο αφελείς θα μπορούσαν να το πιστέψουν. Πέρα από το τί σήμαινε για την αμερική του Μακάρθου το να κυκλοφορήσουν δίσκοι MC 5, ο δίσκος αυτός καθαυτός ήταν μια πολιτικοποιημένη κινούμενη βόμβα. Στο ένθετο του δίσκου ο Τζων Σινκλαρ, μιλώντας για τους MC 5 και τη μουσική τους έλεγε:

"Οι MC 5 είναι μια ολόκληρη ιστορία. Δεν υπάρχει τρόπος να καταλάβεις τη μουσική τους, χωρίς να λάβεις υπόψη σου όλα όσα συνοδεύουν τη μουσική τους - δεν υπάρχει διαχωρισμός. Λέμε πως οι MC 5 είναι η λύση στο πρόβλημα του διαχωρισμού, γιατί βιώνουν τα πάντα στο σύνολό τους μαζί. Οι MC 5 είναι ολοκληρωτικά αφοσιωμένοι στην επανάσταση, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που η επανάσταση είναι αφοσιωμένη στο να οδηγή τους ανθρώπους (πέρα και έξω από τις εμπορευματικές συναλλαγές) τον ένα στην αγκαλιά του άλλου.

"Μιλώ για την ενότητα, αδελφές και αδελφοί, γιατί είμαστε υποχρεωμένοι να την επιτύχουμε. Είμαστε η λύση στο πρόβλημα, αρκεί να το θελήσουμε. Οι MC 5 θα σας κάνουν να το νιώσετε. Οι MC 5 θα τρελάνουν το σώμα και το μυαλό σας. Οι MC 5 είναι rock 'n' roll και το rock 'n' roll είναι η μουσική του κομμουνισμού, ολόκληρη η ζωή μας. Πρέπει να προχωρήσουμε μαζί, "να χτίσουμε μια κοινότητα" ή αλλιώς... Αλλιώς είστε νεκροί και πάει...
"Μιλώ για τους MC 5. Οι MC 5 είναι κακοί. Η ζωή τους είναι ολοκληρωτικά δοσμένη στη μουσική τους. Είναι μια ολόκληρη κατάσταση και συ-

νεχώς δουλεύουν για να κάνουν πράξη μια νέα κουλτούρα. Δεν υπάρχει διαχωρισμός. Οι MC 5 ζουν μαζί, δουλεύουν μαζί, τρώνε μαζί, κάνουν έρωτα μαζί, "ανεβαίνουν" μαζί, περπατάνε στο δρόμο και διασχίζουν τον κόσμο μαζί. Δεν υπάρχει διαχωρισμός. Η μουσική θα σας κάνει να έρθετε πιο κοντά σ' όλα αυτά αν την ακούσετε. Αν θέλετε να τα χτίσετε. Και είμαστε σίγουροι πως θα την ακούσετε, γιατί ξέρουμε πως την έχετε ανάγκη το ίδιο με μας. Πρέπει να την έχουμε ανάγκη!"

Εντελώς "συμπτωματικά" το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς ο Τζων Σινκλαρ συλλαμβάνεται για κατοχή δύο τσιγάρων μαριχουάνας και κλείνεται στη φυλακή με μια καταδικη δέκα χρόνων στην πλάτη. Λίγο αργότερα ακολουθούν αλληπαλλήλες συλλήψεις δραστηρίων μελών του White Panther Party (όπως ο Παν Πλάμιοντον) και τον απριλ του '70 το έντυπο του White Panther Party "Sundance", αναγγέλει τη διάλυση του. Το μουσικό κατεστημένο των ΗΠΑ σε στενή συνεργασία με τις δικαστικές αρχές ξεκινάει τη δικιά του αντιπέδηση, που σα στόχο έχει να "εξουδετερώσει" ότι κινείται γύρω από το αμερικανικό underground. Οι MC 5 όπως και πολλοί άλλοι εκκείνη την περίοδο, βρίσκονται στα όρια της αφύπνισης μέσα στην "αγκαλιά" του FBI. Κάποιοι αναγκάζονται να "αυτοεξοριστούν" στη Μ. Βρετανία και σε άλλες χώρες της Ευρώπης, όπου προσπαθούν να "στήσουν" αντίστοιχες καταστάσεις με αυτή του W.P.P., που όμως αν και είναι πολύ μικρότερης εμβέλειας, οι περισσότερες αποτυγχάνουν. Το αμερικανικό κίνημα έχει ηττηθεί. Και οι MC 5 παύουν το μερίδιο από την ήττα που τους αντιτοίχει. Το κίνημα μέσα στο οποίο κινούνταν, το κίνημα που τους στηρίζει, είναι σχεδόν ανύπαρκτο. Είναι πλέον στριμωγμένοι από κάθε άποψη. Η επίσημη διάλυση του γκρουπ είναι ζήτημα χρόνου και ανακοινώνεται επίσημα το 1972. Η εποχή του "kick out the jams" έχει περάσει ανεπιστρεπτά...

ΤΑ ΓΕΡΑΚΙΑ ΟΙ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΚΣΥΓΧΡΟ ΟΙ ΛΕΒΕΝ ΠΟΥ

greetings from Mainzer Strasse, Berlin, 11/90

1η Μαΐου
Επειδή η Πρωτομαγιά "δεν είναι αργία - είναι απεργία", και επειδή οι απεργίες ακόμα και οι συμβολικές βλάπτουν την ανάπτυξη της χώρας, γιαυτό φέτος το συνδικαλιστικό κίνημα σκέφτηκε να κάνει μια σαββατιάτικη βόλτα στον πλέον κραγμένο εργοδότη: την αμερικανική πρεσβεία.
Τελικά υπάρχει κανένας που να μην χωράει εκεί, στη Βασιλίσσης Σοφίας; Ο πατριωτικός οίστρος ενώνει, βρίσκει εύκολοι στόχους, και όλα πάνε καλά.
Το ότι πολλοί - πολλές που δουλεύουν έχουν γραμμένες αυτές τις τελετές και τους εργατοπαπάδες τους, είναι γεγονός - αλλά αυτό

ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΤΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ; ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΙ ΝΙΣΤΕΣ Ή ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ; ΤΕΣ ΤΗΣ ΜΑΒΗ, ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΑΘΩΟΙ, ΤΙ ΔΟΥΛΕΙΑ ΘΑ ΚΑΝΟΥΝ;

Η underground υποκουλτούρα απορροφάει μ' ένα τρόπο που και το μετέτρεψε σε "επαναστατική" μουσική, "επαναστατικά" μπουζουάκια, "επαναστατική" μπύρα και άλλα "επαναστατικά" μαγαζιά. Η διάρκεια των ιδρωμένων επαναστατών της στιγμής κρατάει όσο και οι παλούντα στα κατά τόπους "επαναστατικά" μαγαζιά... Οι άγριοι στίχοι των συγκροτημάτων δεν γίνονται ποτέ πράξη ούτε από αυτά, ούτε από τους θαυμαστές τους γιατί όλα λέγονται έχουν να κάνουν με το δρόμο και ... ο δρόμος εγκυμονεί κινδύνους."

Κάτι μου θυμίζει
δεν λείπει τίποτα, έτσι σκέτο. Στο κάτω κάτω οι ίδιοι που διαμορφώνουν την αντιαμερικανική φιλία με τον Μιλόσεβιτς (τώρα έγινε "αντιαμερικανική", πριν είτε σκέτη φιλία) είναι που διαπραγματεύονται το "κόστος" μας με τα αφεντικά. Η αδιαφορία μας δεν τους εμποδίζει να μας σέρνουν από το μανίκι. Ο συμφωνημένος ανάμεσα στους συνδικαλιστές και τα αφεντικά "κατώτερος μισθός" ή το "κατώτερο μεροκάματο" είναι τα φτηνότερα στην ευρώπη - σε σχέση με το "κόστος ζωής". Άσε που για πολλούς είναι τα "ανώτερα" που μπορούν να ζητήσουν. Αντίστροφη με την ταπεινότητά

θέατρο μουσική slides-four parts- punk is dead -τι θαπει rock 'n' roll

"Ο θόρυβος της μητρόπολης ντοπάρει τις συνειδησεις σε στίχους rock & roll. Και καθώς οραίνονται με τήλους σιδερένιους για το λιγότερο εγκληματικό σκηνικό της, βιάσκουν την ουσία σε οίκους ακρώς επαναστατικούς."

Η εργασία, καταναγκαστική πλέον μορφή απορρόφησης χρόνου δεν αρκεί, επειδή υπάρχει χρόνος που μένει ανεκμετάλλευτος, μεταξύ του απογεύματος που σχολάζει και του βραδινού ύπνου

"Ελεύθερος χρόνος που απορροφάται μ' ένα τρόπο που μόνο τα άρρωστα μυαλά του σύγχρονου marketing θα μπορούσαν να επινοήσουν. Προσφέρουν κενή διασκέδαση και φυσικά βγαίνουν κερδισμένοι λαμβάνοντας σαν εισπραξη τον ελεύθερο χρόνο σου."

αντιγραφή νο 4
Η χοντροκομμένη τεχνολογία των κατόπιν νυστεριού εμπνευμένων σιλικόνης τελειώνει. Ανατέλλει η εποχή της φυσικής καλλιέργειας γυναικείου στήθους μέσω κίτρινων χαπιών οιστρογόνων φυτικής προέλευσης. Τα "αβυσσαλέα νεκολτέ" θα φύονται σαν αποτέλεσμα συμπληρωμάτων διατροφής.
Η εποποιία των διορθώσεων στα σώματα των πολιτισμένων υπηκόων θυμίζει πως ένα τουλάχιστον πρόβλημα έχει λυθεί: σε συνθήκες γενικευμένης νεκροφιλίας οι κροκοδείλιοι απαρηγόγια για τη ζωή είναι πρόστυχα σήριαλ. Για ποιά ζωή; Οι ευτυχείς πλαστικοποιημένοι δεν ξέρουν από τέτοια.
Μόνο στον κορεσμό από όλες τις σχεδιασμένες απολαύσεις, στην αηδία για τα προσφερόμενά τους, θα δινόταν η ευκαιρία στο βίωμα - που μπορεί να είναι ευχάριστο, μπορεί όμως να είναι και οδυνηρό. Είναι χαρακτηριστικό των μηχανισμών της κυριαρχίας να απαγορεύουν την γνώση της δυστυχίας που αυτή παράγει, ή να επιτρέπουν διδακτικά την προβολή ορισμένων λεπτομερειών της. Ενώ από την άλλη μια ευθεία γραμμή ενώνει τα ευαγγέλια της επιτυχίας με την ανέγερση ανθρωποσφαγείων τόσο μακριά όσο χρειάζεται ώστε κανένα πολιτισμένο στήθος να μην λαχανιάζει, αφού κανένα πολιτισμένο αυτί δεν ακούει κραυγές πόνου. Τα μήντια δε λερώνουν - η ζωή να.
Ασφαλώς η περιφρηνη νέα τάξη χωράει σε τσέπες, σε μαγνητικές κάρτες, σε σκέψεις και σε συμπληρώματα διατροφής μια χαρά. Μπορεί να την σφίγγει ο καθένας στην αγκαλιά του, μιας και κι αυτή κρατάει τόσοσ πολλούς γερά στη δική της. Κι αν τότε πότε την κατακρίνουν, χαλάλι τους: τα καλά παιδιά δεν καταραλούν στη σκάλα πανηγυρίζοντας όταν ο μπαμπάς γυρίζει νεκρoασαμένoς από τη δουλειά....

δήςποτε αλλού εκεί, στο Κοσσυφοπέδιο. Γιατί η συνεργασία του NATO με τον Μιλόσεβιτς απέδωσε, τους έκανε πρόσφυγες ή νεκρόν καθάρτισε το μέρος, και σε λίγο θα είραστε όλοι ήσυχοι να ασχοληθούμε με τα γνωστά. Γιατί το μάθημα πως ο πάταγος

κρούς, "πλήρωσε κάπως" ο δεύτερος για την βοήθεια των πρώτων αλλά αυτά είναι λεπτομέρειες σ' αυτές τις δουλειές, έτσι λοιπόν των έξυπνων βομβών πνίγει τα ουρλιαχτά των ανθρώπων διδάχτηκε καλά. Με γεια λοιπόν η ειρήνη όποτε κιαν έρθει, ησυχία

Στις 22 Απριλίου του 1998 η γερμανική εφημερίδα Tageszeitung δημοσίευσε ένα σημαντικό ντοκουμέντο: την ανακοίνωση των μελών της οργάνωσης αντάρτικου πόλης "Τμήμα του Κόκκινου Στρατού" (R.A.F.) με την οποία έκαναν γνωστή την αυτοδιάλυση της. (Ολόκληρο αυτό το κείμενο δημοσιεύτηκε στα ελληνικά στις 14 Μαΐου από την εφ. "ποντίκι").

Από την σκοπιά μιας άποψης σαν τη δικιά μας (που κρίνει πως οι όποιες πραγματικές προϋποθέσεις για το μαρξιστική - λενινιστική αντάρτικο πόλης ηττήθηκαν σε όλη την Ευρώπη στις αρχές της δεκαετίας του '80, και πως έκτοτε κάθε προσπάθεια "αναβίωσης" ή "απομίμησης" έχει ή τραγικές πολιτικές και ηθικές συνέπειες ή είναι έργο του ίδιου του κράτους) το κείμενο αυτό είναι διπλά σημαντικό. Όχι μόνο επειδή είναι βαθιά αυτοκριτικό, χωρίς να είναι "δηλωσή μετάνοιας". Αλλά και επειδή είναι μια σπάνια ακεραιότητα εκδήλωση της ιστορικής συνείδησης των αγωνιστών της RAF. Τόσο το να παραδέχεται κάποιος επαναστάτης πως παρά της προθέσεις του έκανε λάθη και εν τέλει ηττήθηκε, όσο το να έχει πλήρη επίγνωση του κοινωνικού περιβάλλοντος, των αλλαγών που συμβαίνουν εκεί και των συνεπειών που έχουν για τη δράση του, είναι δεδομένα άγνωστα στην Ελλάδα - σε όλες τις εκφάνσεις της πολιτικής δράσης. Αντίθετα η ρουτίνα και η θλακεία είναι οι δύο όψεις της ίδιας αυτοπαίδησης, του ίδιου βουλιγμάτος στην αναπαράξια.

Η ανακοίνωση της αυτοδιάλυσης της RAF, αναγνώριση της ήττας δίχως άλλο, επιβεβαιώνει με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο πως "οι ήττες των επαναστατικών εγχειρημάτων είναι οι πραγματικές νίκες τους". Κι αυτό γιατί πίσω από τις πικρές παραδοχές που δημόσια κάνουν οι αντάρτες της RAF δεν αναγγέλλουν τη συνθηκολόγηση, αλλά δίνουν βάρος και αξία στην ιστορική συγκυρία μιάς μορφής, κάθε μορφής της πολιτικής δράσης. Και αυτό είναι το σπουδαιότερο όφελος που (όχι μόνο στη γερμανία αλλά και στην Ιταλία) δίνουν τέτοιοι "τερματισμοί", σε αντίδιαστολή με τους "επικηδεύουσες": η επίγνωση πως η κοινωνική απελευθέρωση είναι εγχείρημα κάθε φορά πρωτότυπο, καινούριο, αναφαιτικό, αισιόδοξο - και όχι η ξεπεσμένη και χωρίς ίχνος κρίσης επανάληψη των "γνωστών" α-να τους αιώνες. Είναι εγχείρημα ζωντανό, που σαν τέτοιο μπορεί και να ηττηθεί - αλλά η αναγνώριση της ήττας είναι που ανοίγει τον ορίζοντα για κάθε τι καινούριο, επαναστατικό, χειραφετικό.

Η αξία που έχει αυτό το ντοκουμέντο ένα χρόνο μετά έχει σχέση και με ορισμένες πλευρές της κρατικής δράσης στην Ελλάδα το τελευταίο διάστημα. Αναφερόμαστε στην δράση της μοναδικής υποτιθέμενης "επαναστατικής οργάνωσης" στην Ευρώπη και ίσως και στον κόσμο, που έχει καταφέρει να νικήσει κάθε σχέση με τις κοινωνικές αλλαγές, ανατροπές και αναδιάρθρωσεις, σερόνομενη σαν φάντασμα στην απληροίαση κορυφή του θεάματος της πολιτικής.....

"Πριν από 28 περίπου χρόνια, στις 14 Μαΐου 1970, σε μια ενέργεια απελευθέρωσης δημιουργήθηκε η RAF. Σήμερα διακόπτουμε οριστικά αυτό το σχέδιο. Το αντάρτικο των πόλεων στη μορφή της RAF ανήκει πια στην ιστορία.

προσοχή, φαντάσματα....

(....) Δεν απαρνούμαστε την ιστορία μας. Η RAF ήταν η επαναστατική προσπάθεια μίας μειοψηφίας - σε αντίθεση με την κυρίαρχη τάση αυτής της κοινωνίας - να συμβάλει στην ανατροπή των καπιταλιστικών σχέσεων. Χαίρομαστε που συμμετείχαμε σε αυτή την προσπάθεια.

(....) Η μετωπική μας αντιπαράθεση με την εξουσία ήταν εθελούσια. Υπήρξαμε πολιτικό υποκείμενο ικανό να αποφασίσει πριν από 27 χρόνια την ίδρυση της RAF. Παραμείναμε υποκείμενο ικανό να την παραδώσει στην ιστορία. Το αποτέλεσμα μας επικρίνει. Αλλά η RAF - όπως και ολόκληρη η αριστερά μέχρι σήμερα - δεν είναι παρά ένα ενδιάμεσο στάδιο στο δρόμο της απελευθέρωσης.

(....) Η RAF δημιουργήθηκε ως συνέπεια συζητήσεων στις οποίες συμμετείχαν χιλιάδες άνθρωποι, οι οποίοι ασχολήθηκαν με τον ένοπλο αγώνα ως δρόμο προς την απελευθέρωση. Ξεκίνησε τον αγώνα εναντίον ενός κράτους το οποίο, μετά την απελευθέρωση από το φασισμό των ναζί, δεν είχε κόψει τους δεσμούς με το εθνικοσοσιαλιστικό του παρελθόν.

(....) Με την κατάληψη της γερμανικής προεδρίας στη Στοκχόλμη, το 1975, άρχισε ένα στάδιο κατά τη διάρκεια του οποίου η RAF έδωσε όλες της τις δυνάμεις για να απελευθερώσει τους αιχμαλώτους συντρόφους της από τη φυλακή.

Φτάουμε στην επίθεση του 1977, κατά την εξέλιξη της οποίας η RAF απήγαγε τον Σλάιερ. Η RAF έθετε το ζήτημα της εξουσίας επί τάπητος. Αρχι-σε μια ριζοσπαστική και αποφασιστική προσπάθεια να επιβληθεί μια επιθετική τοποθέτηση της επαναστατικής Αριστεράς απέναντι στην εξουσία.

(....) Ο Σλάιερ - που κατά τη διάρκεια του ναζιστικού καθεστώτος ήταν μέλος των SS - είχε, όπως πολλοί ναζί σε ολόκληρη την κοινωνική κλίμακα, ανακτήσει όλα τα αξιώματα και τα προνόμια. (...) Για πρώτη φορά μετά την εξολοθέρωση της αντίστασης από τους ναζί, οι ενέργειες του αντάρτικου πόλεμου μετά το 1968 επανέφεραν ένα στοιχείο της ταξικής πάλης στη μεταφασιστική Δυτική Γερμανία, το οποίο δεν μπορούσε να ενσωματωθεί. Η απαγωγή του Σλάιερ οξύνει σημαντικά αυτήν την πλευρά της ταξικής πάλης.

(....) Όταν πια γινόταν όλο και εμφανέστερο ότι το κράτος θα εγκατέλειπε τον Σλάιερ στην τύχη του, έγινε μια αντάρτικη ενέργεια - η απαγωγή ενός πολιτικού αεροπλάνου στο πλαίσιο της επίθεσης της RAF - που αναγκαστικά έδινε την εντύπωση ότι η RAF δεν διέκρινε πλέον μεταξύ των ανώτερων και των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Ενώ επρόκειτο για δίκαιη προσπάθεια να απελευθερωθούν οι κρατούμενοι από τα βασανιστήρια, χανόταν η κοινωνικοπολιτική διάσταση του αγώνα. Από τη ρήξη με το σύστημα και την απόρριψη των συνθηκών που κυριαρχούν στην κοινωνία - προϋπόθεση για κάθε επαναστατικό κίνημα - είχαμε οδηγηθεί στη ρήξη με την κοινωνία.

(....) Στις αρχές της δεκαετίας του 1980 υπήρξαν πολλές αγωνιστικές κινητοποιήσεις που στρέφονταν κατά απάνθρωπων σχεδίων του συστήματος, εξέφραζαν όμως και την αναζήτηση ελευθερών τρόπων ζωής. Ήταν ένα κοινωνικό ξέσπασμα που

αναζητούσε ήδη στο σήμερα την αρχή μας διαφορετικής κοινωνικής πραγματικότητας.

(....) Τη δεκαετία του 1980 η RAF θεωρούσε ότι η επίθεση στις κεντρικές εξουσιαστικές δομές του ιμπεριαλισμού περιείχε το στοιχείο της κοινωνικής επανάστασης. Με αυτή την αντίληψη η πολιτική γινόταν όλο και πιο αφηρημένη. Έτσι όμως διαχωρίζονται αυτά που θα έπρεπε να είναι στοιχεία ενός αδιάσπαστου συνόλου: ο αντιιμπεριαλισμός και η κοινωνική επανάσταση. Το στοιχείο της κοινωνικής επανάστασης εξαφανίστηκε από τη θεωρία και την πράξη της RAF. Το αποτέλεσμα ήταν ο προσανατολισμός του αντιιμπεριαλιστικού μετώπου να περιοριστεί στην αντιιμπεριαλιστική γραμμή. Η RAF δεν ήταν πια διακριτή στο κοινωνικό ζήτημα: ένα θεμελιώδες λάθος.

(....) Επιδιώξαμε μια μετατροπή αυτού του σχήματος που είχε δημιουργηθεί στο κίνημα του 1968 σε ένα νέο επαναστατικό και διεθνιστικό σχέδιο της δεκαετίας του 1990. Ήταν μια περίοδος κατά την οποία αναζητούσαμε το νέο, δεν μπορούσαμε όμως - υπό την επίρεια των δογμάτων των προηγούμενων χρόνων - να ξεπεράσουμε με επαρκή ριζοσπαστικότητα το παλιό. Κι έτσι κάναμε το λάθος που είχαν κάνει όλοι οι δικοί μας μετά το 1977: υπερεκτιμήσαμε τη σημασία της επιμονής στην αντίληψή μας για τον τρόπο πάλης. Όταν ο ένοπλος αγώνας συνεχίζεται χωρίς να έχει ξεκαθαριστεί πως συμβάλει στην ορατή ανάπτυξη της επαναστατικής διαδικασίας και στην ενδυνάμωση της πάλης για την απελευθέρωση, τότε ελλοχεύει πάντα ο κίνδυνος να δυσφημιστεί.

(....) Το τέλος της RAF δεν είναι αποτέλεσμα της διαδικασίας αυτοκριτικής και αναστοχασμού: είναι αναγκαίο, επειδή η αντίληψη της RAF δεν περιέχει το στοιχείο από το οποίο μπορεί να προέλθει το νέο....

(....) Η διαδικασία της δικής μας απελευθέρωσης υπήρξε σημαντική για μας, και όμως διακοπτόταν κάθε τόσο. Επιθυμούσαμε τη συλλογικότητα όπως και την κοινή υπέρβαση κάθε είδους αποξένωσης. Αλλά πολύ συχνά απωθούσαμε την αντίφαση ανάμεσα στον πόλεμο και την απελευθέρωση, την αρνούμαστε στα λόγια. Και ο επαναστατικός πόλεμος παράγει αποξένωση και αυταρχικές δομές, πράγμα που αντιφάσκει προς την απελευθέρωση. Μόνον η συνειδητοποίηση αυτού του γεγονότος δίνει τη δυνατότητα να χειριζόμαστε αυτή την εξέλιξη χωρίς να παγιωνεται ως δομή. Αλλιώς αυτονομούνται νέες δομές αυθεντίας τόσο στην πολιτική όσο και στις σχέσεις.

(....) Το παγκόσμιο κίνημα της αλλαγής, από το οποίο προήλθε και η RAF, δεν επικράτησε και αυτό σημαίνει ότι η καταστροφική και άδικη εξέλιξη δεν μπόρεσε μέχρι σήμερα να αντιστραφεί. Για μας πιο βαρύ ακόμη και από τα λάθη που κάναμε είναι το γεγονός ότι δεν μπόρεσαμε να βρούμε επαρκείς εξηγήσεις γι' αυτή την εξέλιξη.

Η RAF προέρχεται από το κίνημα αλλαγής των τελευταίων δεκαετιών, το κίνημα που δεν μπόρεσε μεν να προβλέψει ακριβώς την εξέλιξη του συστήματος, διείδε όμως τον κίνδυνο που περιέχει

αυτή η εξέλιξη.

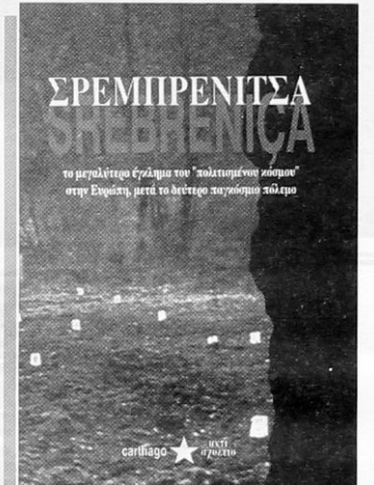
(....) Η RAF δεν ήταν η απάντηση στο πρόβλημα της απελευθέρωσης - ίσως ήταν μια όψη αυτής της απάντησης.

Ακόμη και τόσα ερωτήματα παραμένουν σήμερα αναπάντητα, έχουμε τη βεβαιότητα ότι από τις απελευθερωτικές ιδέες του μέλλοντος ο πυρήνας συνθηκών ελευθερίας θα δημιουργηθεί μόνον αν αυτή η ιδέα περιέχει την πραγματική πολυμορφία που χρειάζονται οι συνθήκες ελευθερίας. Η "ωστή γραμμή" που παραβλέπει τις διαφορές πλευρές της ζωής, επειδή φαίνεται πως δεν την βοηθούν, είναι εξίσου άχρηστη με την αναζήτηση του μοναδικού επαναστατικού υποκειμένου.

Το απελευθερωτικό σχέδιο του μέλλοντος θα περιέχει πολλά υποκείμενα και θα έχει πολλές πλευρές και περιεχόμενα, χωρίς αυτό αναγκαστικά να σημαίνει οποιοσδήποτε πλευρές και οποιοδήποτε περιεχόμενα. Χρειαζόμαστε μια νέα αντίληψη, υποκείμενα της οποίας μπορούν να είναι οι πιο διαφορετικά άτομα και η οποία τα ενώνει παρά τις διαφορές.

Έτσι λοιπόν το απελευθερωτικό σχέδιο του μέλλοντος δεν μπορεί να βρεθεί σε καμία από τις παλιές προγραμματικές αντιλήψεις της δυτικο-γερμανικής Αριστεράς μετά το 1968 - ούτε σε εκείνες της RAF ούτε σε άλλες.

Η ικανοποίηση της οικοδόμησης ενός αντιαυταρχικού και δεσμευτικού ταυτόχρονα απελευθερωτικού εγχειρήματος βρίσκεται ακόμη μπροστά μας ανέγγιχτη και προπάντων χωρίς να την έχουν δοκιμάσει πολλοί.....

φόρος τιμής στους Βόνιους αναφορά στην γενοκτονία των μουσουλμάνων στην εκτέλεση 7.079 αιχμαλώτων στην αμιατηρή ελληνοεσθβική φίλια

α, τάξη, ασφάλεια, πρόοδος, ανάπτυξη, πίστη και καλή καρδιά.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ

στην παγκοσμιοποίηση των
καπιταλιστικών προσταγών

ο εσωτερικός - και μοναδικός
εχθρός ξαναδιαμορφώνεται

Ο

εσείς βλέπετε τον "φουκαρά" να παιδεύεται στα σύνορα
εσείς βλέπετε τον "φτηνό εργαλείο" να σας δουλεύει
εσείς βλέπετε τους ανταγωνιστές σας και βρίζετε
εσείς βλέπετε τις ευκαιρίες και γελάτε

πολυεθνικός προλετάριος

αυτός, αυτή με εκατομμύρια μάτια κοιτάει το χώμα, με εκατομμύρια καρδιές το χώμα φτύνει - το χώμα σας

3η ΓΕΝΙΑ

αυτός, αυτή με εκατομμύρια μάτια κοιτάει το χώμα, με εκατομμύρια καρδιές το χώμα φτύνει - το χώμα σας

